

IV. VAZMENA NEDJELJA
◦ NEDJELJA DOBROGA
PASTIRA

NEDJELJA

Dobroga Pastira

Molitveni priručnik

SADRŽAJ

- Poruka mons. Marina Barišića ... **4**
- Euharistijsko klanjanje ... **6**
- Homilija ... **10**
- Molitva vjernih I. ... **13**
- Molitva vjernih II. ... **14**
- Svjedočanstvo o duhovnom pozivu I. ... **15**
- Svjedočanstvo o duhovnom pozivu II. ... **21**

MOLITVENI PRIRUČNIK

PRIGODOM PROSLAVE 59. SVJETSKOGA DANA MOLITVE
ZA DUHOVNA ZVANJA

HRVATSKA REDOVNIČKA KONFERENCIJA

VIJEĆE HRVATSKE BISKUPSKE KONFERENCIJE ZA SJEMENIŠTA I DUHOVNA ZVANJA

NEDJELJA

Dobroga Pastira

MOLITVENI PRIRUČNIK
PRIGODOM PROSLAVE 59. SVJETSKOGA DANA
MOLITVE ZA DUHOVNA ZVANJA

PORUKA MONS. MARINA BARIŠIĆA

splitsko-makarskoga nadbiskupa

Predsjednika Vijeća HBK za sjemeništa
i duhovna zvanja

za Nedjelju Dobroga Pastira - 2022.

Draga braćo i sestre!

1. Svake godine Četvrta uskrsna nedjelja predstavlja nam Krista Gospodina kao Dobrog Pastira. Crkva na svom zemaljskom hodu moli Dobrog Pastira da ohrabri postojeća i daruje nam nova duhovna zvanja. Ovu molitvenu i pastoralnu inicijativu uveo je papa Pavao VI. 1964. godine. Dobri Pastir ne prestaje pozivati u svojoj Crkvi osobe koje će biti znak njegove milosrdne i spasonosne ljubavi na slavu Božju i na spasenje ljudi.

2. Braćo i sestre, Kristovi vjernici, pridružimo se ovogodišnjoj molitvi za duhovna zvanja, prije svega u našim sredinama, a isto tako molimo i za navjestitelje Radosne vijesti Krista Raspetoga i Uskrsloga na svim kontinentima da mogu ostva-

rivati želju Emanuela - Boga s nama, koji reče: „Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode... I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.“ (Mt 28, 19-20).

3. Crkva Kristova je sinodalna i na našem hodu zajedništva, sudjelovanja i poslanja, molitva i pastoral duhovnih zvanja čini nas dionicima ove trajne su-odgovornosti. Sinodalnost se očituje u obitelji i u župnim zajednicama koje su mjesto klijanja i rađanja duhovnih zvanja, u raznim oblicima poziva i karizmama služenja u Crkvi.

4. Svima nama u Crkvi: roditeljima, članovima pokretâ i župnih zajednica, biskupima, svećenicima, redovnicima

Svima želim mir i blagoslov uskrsloga Gospodina!

i redovnicama, katehetama, odgojiteljima... potrebna je svijest, ohrabrenje i iskustvo uskrsloga Gospodina koji nam govori: „Ne bojte se, ja sam s vama!“

5. Na osobit način pozdravljam sve naše mladiće i djevojke koji su na putu izbora svoga zvanja u našem društvu, a osobito sve one koji osjećaju sigurnost kao i nesigurnost duhovnog poziva da u sinodalnom hodu Crkve osobno čuju, razumiju i prihvate riječi uskrsloga Gospodina: „Ne bojte se, ja sam s tobom!“.

6. Srdačan pozdrav upućujem svim ovogodišnjim prvopričesnicima i krizmanicima koji su se po prvi put i na nov način susreli s Prijateljem - Isusom Kristom, sa

željom da potpomognuti svojim roditeljima, kumovima, vjeroučiteljima i župnicima, sve više otkrivaju radost i blizinu uskrsloga Krista koji je došao: „da imamo život, u izobilju da ga imamo“ (Iv 10, 10).

7. Zahvaljujem svim članovima Vijeća HBK za sjemeništa i duhovna zvanja na pripremi materijala za ovogodišnju proslavu Nedjelje Dobroga Pastira koji će nadam se biti na pomoć svim moliteljima i pastoralnim djelatnicima novih duhovnih zvanja u našoj Crkvi.

✠ *Marin Barišić*
Splitsko-makarski nadbiskup
Predsjednik Vijeća HBK
za sjemeništa i duhovna zvanja

KLANJANJE ZA DUHOVNA ZVANJA

Nedjelja Dobrog Pastira 2022.

Pjesma: Oče, mi ti se klanjamo

Kratka šutnja

Molitva

Klanjamo ti se, Gospodine Isuse Kriste, u Presvetom Oltarskom Sakramentu, živi i neiscrpnih izvora radosti, neizmjerne riznice ljubavi i mira. Klanjamo ti se, Dobri Pastiru iz čijeg otvorenog srca teku potoci milosti koje želiš uliti u naša srca i naše duše. Gospodine Isuse, tvoja je ljubav prema nama ljudima neizmjerena. Želimo ovo vrijeme klanjanja provesti s tobom koji si nas prvi ljubio. Ljubio si nas do kraja svoga zemaljskog života i u ljubavi položio svoj život za naše spasenje.

Kriste, Dobri Pastiru, danas ti u zajedništvu s cijelom Crkvom upravljamo molitvu zahvale za sve osobe koje su velikodušna i otvorena srca odgovorile na tvoj poziv da te izbliza slijede posvetivši svoj život potpuno službi kraljevstva Božjega. I dok te molimo da rasvijetliš sve

naše tmine, strahove i nevjere, molimo te da budeš svjetlo na putu svih onih koje pozivaš na posvećeni život. Otkrij im se kao ljubav, kao onaj koji daje mir. Daj da mnogi mladići i djevojke čuju poziv tvoga srca: „Dođite k meni i učite se od mene!“, te u predanju tebi postanu oni koji će druge dovoditi na izvor ljubavi i života.

Kratka šutnja

Evangelje po Mateju (Mt 11, 28-30)

Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako. (Mt 11, 28-30)

Kratka šutnja

Pjesma: U tvome srcu ima (Napustiti nas može i prijatelj i brat)

Poticaj za razmišljanje

Svjesni smo kako današnji svijet čovjeka zove i privlači, ali da ga iskoristi i zabori. Zato je za nas ovaj evanđeoski poziv jedan od najutješnijih poziva koji možemo čuti. Čovjek se, nakon odaziva svijetu i njegovim ponudama, vraća umoran i razočaran. Svijet nudi drukčiju ponudu od one koju Bog nudi. Na njegovoj burzi vrijednosti krotkost i poniznost ne kotiraju visoko. Naprotiv, ovaj Kristov poziv donosi doista odmor i radost. Obećava olakšanje svima koji su umorni i opterećeni. To je poziv Božjeg srca koje prihvaća svakog čovjeka upravo onda kad mu je

najteže. Patnja, nevolja i bol čovjeku često zatvaraju usta, a teret ukoči i noge i ruke.

Po čemu je Isusov jaram ugodan i breme lako? Odgovor je sasvim jasan: po tome što se On sam stavlja u jaram i što On sam nosi breme, naše breme. On je taj koji nam svojim primjerom daje na znanje kako se nositi s patnjom i boli. Svojom patnjom, svojim prolijevanjem krvi, otкупiteljske krvi, dao nam je primjer kako nositi breme. Stoga u nošenju svoga bremena, nismo sami. Gospodin poziva da mu se povjerimo, da korakujemo k njemu. Ima u životu tereta koje čovjek sam ne može nositi; ima umora bez odmora: tu

su potrebne Božje ruke i ramena, njegova milost, pomoć i snaga. Blaženi Alojzije Stepinac o tome je svjedočio iz osobnog iskustva. Iz zatvora piše o svojoj privrženosti Isusu jer je samo u njega stavljao svu svoju nadu: „U njega sam uvijek stavljao svoju nadu i nisam se prevario. Neću se prevariti ni ubuduće!“

Pjesma: Srce Božansko

Srce je Spasiteljevo „izvor utjehe“. Svojestvo i bit srca jest ta da se razdaje drugima i da usrećuje druge; da ostaje sav u sebi – netaknut, a da se prelijeva u drugi ocean – bez dna. Za takvo nešto potrebna je hrabrost. Tu hrabrost možemo pronaći u Isusovoj krvi jer Bog nas nekada vodi putem patnje kako bi nas posvetio. Krv Isusa Krista sva je naša nada. Nedokučiva je cijena tog srca, njegovo bogatstvo je neizmjereno. To srce nam se danomice predaje, zove nas i privlači k sebi, obećava nam vječno blaženstvo, obećava nam samog sebe koji je ljubav.

Ljubav je radost i ljepota života. Ona usrećuje, osnažuje, tješi. U njoj je punina svega blaženstva. U Bogu se jedino možemo odmoriti. U njemu, jedinoj i nepresušnoj ljubavi. Onoj ljubavi koja je dala sve za nas, koja je dala tijelo i prolila krv. A mi se brinemo kako ćemo nositi breme, nemamo pouzdanja u Kristovu pomoć, u njegovu riječ, u to što je njegovo srce puno ljubavi, što nam daje sebe u potpunosti. Poškropljeni krvlju našeg Gospodina, koja je potekla na nas iz žrtve na križu, mi smo iznova vraćeni u bjelinu koja je neusporedivo sjajnija od snježne bjeline

izvorne nevinosti. Ta božanska ljubav nadilazi sve bijede i muke i nalazi užitak u tome da sve obrati u najveću korist svih onih koji nju ljube. Sam Gospodin, koji je uoči svoje muke tražio od apostola da se pouzdaju u njega: „Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte“ (Iv 14, 1), danas traži od nas da se posve njemu povjerimo; traži to od nas jer nas ljubi, jer mu je za naše spasenje bio proboden bok, probijene ruke i noge.

Pozvani smo svjedočiti, pozvani smo živjeti životom ljubavi, koji jedini zavređuje zvati se životom i koji jedini ostaje. A ako jedini ostaje, onda i nama preostaje to da se potpuno ucijepimo u taj život koji je vječan – besmrtn. Utecimo se dakle Kristovu srcu! Uronimo u Boga koji je ljubav, pustimo da nas obuzme i ispuni ljubav njegova srca.

Kratka šutnja

Pjesma: Gospodine, ti si pastir moj

Prošnje

Kristu, Dobrom Pastiru, s pouzdanjem izrecimo prošnje za sva postojeća i buduća duhovna zvanja u Crkvi.

Usliži nas, Kriste, Dobri Pastiru!

- Kriste, Dobri Pastiru, svojoj si Crkvi ostavio okrjepu i snagu u tajni euharistije. Daj da nas ovo euharistijsko klanjanje skupi u jedno s tobom i međusobno te budemo svijetu živi znak tvoje prisutnosti i ljubavi, molimo te.

- Kriste, Dobri Pastiru, svoju riječ povjerio si apostolima da je naviještaju do nakraj svijeta. Udijeli apostolima današnjice: svetom ocu Franji, biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama te svima onima koji naviještaju tvoje sveto ime, obilje Duha Svetoga, da ojačani njime uvijek budu spremni oduševljeno naviještati tvoju riječ, molimo te.
- Kriste, Dobri Pastiru, predajemo ti sve tebi posvećene osobe. Daj da u svijetu gladnom istinskih vrednota i djelotvorne ljubavi redovnici i redovnice budu svjetlo svijeta i znak tvoje moćne prisutnosti, molimo te.
- Kriste, Dobri Pastiru, pozovi mlade koji će naviještati tvoju riječ, dijeliti sakramente i svojim životom svjedočiti evanđeoske vrijednosti. Potakni ih da budu spremni poći po cijelom svijetu naviještati radosnu vijest spasenja onima koji te još nisu upoznali, molimo te.
- Kriste, Dobri Pastiru, u svoju vječnu radost uvedi sve pokojne koji su svojim životom na zemlji činili dobro šireći tako tvoje kraljevstvo, molimo te.

Spontane molitve ili kratka šutnja

Molitva

Gospodine Isuse Kriste, mi čeznemo za tvojim prijateljstvom, mirom i ljubavlju. Samo u tebi nalazimo oslonac, onoga koji uvijek ima vremena i srce za nas. Na svemu tome ti želimo reći – hvala! Sačuvaj nas neokaljane i čista srca kao i sve one koje pozivaš da se ostvare u svećeničkom ili redovničkom pozivu. Usavrši nas sve u svojoj ljubavi, da se s pravom za nas može reći kako smo tvoji učenici. Amen.

Litanije Srcu Isusovu

Divnoj dakle

Blagoslovljen budi Bog

Homilija za Nedjelju Dobrog Pastira, Četvrtu vazmenu nedjelju, godina C

Liturgijska čitanja: Dj 13, 14.43-52; Otk 7, 9.14b-17; Iv 10, 27-30.

Crkva danas slavi Nedjelju Dobrog Pastira te obilježava pedeset deveti Svjetski dan molitve za duhovna zvanja. Božja riječ određena za misna čitanja ove nedjelje upućuje nas na nekoliko važnih svojstvenosti Crkve: na službu naviještanja koja uključuje uspjehe i neuspjehe; na dimenziju svjedočenja kao najuzvišenijeg poziva svakog vjernika te na važnost Kristove prisutnosti u životu vjernika i Crkve.

U prvom čitanju iz Djela apostolskih upoznajemo dio navjestiteljskog poslanja svetih Pavla i Barnabe koji nailaze na veliki otpor i prijezir Židova. Navjestitelji riječi Božje ovaj neuspjeh ne doživljavaju osobno i razočaravajuće, već se otvaraju za nova evangelizacijska nadahnuća i nove mogućnosti. Iz jasnoće svoga apostolskog poslanja Pavao i Barnaba posjeduju sposobnost razlučivanja te daljnjeg misionarskog nastojanja. obraćaju se Židovima: „Trebalo je da se najprije vama navijesti riječ Božja. Ali kad je odbacujete i sami sebe ne smatrate dostojnima života vječnoga, obraća-

mo se evo poganima. Jer ovako nam je zapovjedio Gospodin: *Postavih te za svjetlost poganima da budeš na spasenje do nakraj zemlje*“, sveti navjestitelji upućuju na samu narav evangelizacijskog i misionarskog poslanja Crkve. Iskustvo svetih Pavla i Barnabe postaje tako trajno svjedočanstvo svima onima koji uime Isusa Krista, Dobroga Pastira, vrše njegovu učiteljsku službu u Crkvi i u svijetu. Poticaj je ovo svakom biskupu, prezbiteru i đakonu da neuspjehe svoga poslanja ne doživljava osobno, već da traži nove putove i načine da Božja riječ doprije do svakoga kome je poslana.

Drugo čitanje iz knjige Otkrivenja upućuje na potrebu trajnog osveščivanja toga da naše opredjeljenje za Krista iziskuje spremnost na osobno svjedočanstvo pod cijenu prolijevanja vlastite krvi po uzoru na samoga Isusa Krista – Jaganjca. Ta naša spremnost daje nam za pravo nadati se vječnom životu koji apostol Ivan opisuje na temelju milosnog viđenja. Bi-jele haljine i palme, u rukama onih koji

stoje pred Jaganjcem, označavaju dva važna elementa kršćanskog života. Bijela haljina upućuje na milosni Božji zahvat po sakramentu krštenja tijekom kojega primamo bijelu haljinu u znak da smo suobličeni Kristu i kao poziv da uvijek iznova obnavljamo čistoću svoga srca po sakramentima pomirenja i euharistije, a palma u rukama označava mučeničko svjedočanstvo kao najuzvišeniji način našega odgovora na dar primljene krsne milosti. Objašnjenje da su oni, koji su došli iz nevolje velike te mučeničkom smrću posvjedočili za Krista, „oprali haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj“, govori nam o mučeničkom svjedočenju kao najintimnijem suobličavanju samome Isusu Kristu. Baš zato jer su spremni na takav način suobličiti se Isusu Kristu, zajamčen im je život vječni gdje će biti okrijepljeni iz izvora vodâ života, na koje će ih voditi sam pastir Isus Krist. Aktualnost ovog dijela iz knjige Otkrivenja dolazi do izražaja na poseban način u današnjem vremenu kada smo u opasnosti vjerničku praksu doživljavati samo kroz subjektivne kategorije sviđanja, traženja utjehe te pronalaženja unutarnjeg mira i zadovoljstva. Razumljivo je to da kršćanski život uključuje i ove stvarnosti, ali nikako se ne bi trebao ograničavati samo na te skućene osobne potrebe. Življenje iz krsne milosti iziskuje izgrađivanje kršćanskog stila koje uključuje i „muke velike“. Ako nam naša vjernička praksa služi samo za pronalaženje unutarnjeg mira, utjehe i ispunjenja, zasigurno će nam u određenom trenutku biti teško razlikovati jedinstvenost kršćanstva od drugih tehnika i ponuda

koje nam se nude za zadovoljavanje naših unutarnjih potreba. Važno je stoga uvijek iznova otkrivati jedinstvenost i originalnost kršćanskog identiteta te našega poslanja u Crkvi i svijetu. Samo iz svijesti o vlastitom identitetu te uzvišenosti poziva koji nam je Bog povjerio, kao onima koji smo se u Krista krstili, moći ćemo živjeti ovu svjedočku dimenziju Crkve Kristove koja je uvijek spremna prolaziti kroz nevolje velike, prati svoje haljine i ubijeliti ih u krvi Jaganjčevoj.

Evandjelje zaokružuje prvo i drugo čitanje kratkim tekstom iz Isusovog govora o sebi kao dobrom pastiru te nam pomaže uvidjeti kako su navještaj, kršćanski život i svjedočenje mogući samo iz trajne usmjerenosti na Isusa Krista. Da bismo mogli biti dobri navjestitelji ili pak dobri kršćani, pozvani smo učiti iz slike odnosa pastira i ovaca. Četvrtu vazmenu nedjelju nazivamo i Nedjeljom Dobroga Pastira upravo po Evandjelju koje nam Crkva stavlja u misnim čitanjima. Sâm Isus koristi sliku pastira, ovaca, stada, pašnjaka, ovčinjaka kako bi progovorio o svome odnosu prema onima koje mu je povjerio njegov i naš Otac. Iz današnjeg Evandjelja vidimo samo jedan dio osobina Isusa Krista kao dobroga pastira: On poznaje svoje ovce, On im daje život vječni i to onako kako to čini njegov i naš Otac. Ova radosna vijest, koju nam naviješta sâm Isus Krist, velika je utjeha i radost za svakoga koji ga nasljeđuje do te mjere da kao vjernici rado i često pjevamo psalam dvadeset treći, a na poseban način: „Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja

utjeha su meni“, kako bismo mu iskazali svoju spremnost svjedočkog življenja i nasljedovanja. Međutim, ova slika nije draga samo nama vjernicima, već zauzima posebnu važnost i u životu i poslanju zaređenih službenika koji su pozvani u ime Isusa Krista vršiti njegovu svećeničku službu. Svaki onaj koji je zaređen – đakon, prezbiter, biskup – pozvan je vršiti Kristovu svećeničku službu onim duhom koji je svojstven Dobrome Pastiru. Ako vrše svećeničku službu po uzoru na Isusa Krista, Dobroga Pastira, znači da svjedoče kako su „poticani ljubavlju Dobroga Pastira, da svoj život polože za svoje ovce, spremni i na najveću žrtvu slijedeći primjer svećenikâ koji se ni u današnjim vremenima nisu ustručavali položiti svoj život“ (*Presbyterorum ordinis*, 13). Kao što je svaki vjernik pozvan živjeti kršćanskim stilom života, koji uključuje spremnost svjedočenja pod cijenu izlaganja mučeništvu, tako je i svaki svećenik pozvan vršiti Kristovu svećeničku službu na takav način da je spreman položiti svoj život za svoje vjernike i za službu koju vrši u Crkvi. To potpuno predanje, koje svoje nadahnuće pronalazi u osobi Isusa Krista, Dobroga Pastira, naziva se pastoralna ljubav kao temeljni stav života i poslanja svakoga svećenika. Svjesna težine ovoga zahtjeva Crkva uvijek iznova potiče svakoga vjernika i vjerničku zajednicu da mole za svoje pastire, za njihovu postojanost i autentičnost u povjerenim im zadaćama. Baš zato današnji dan nije usmjeren samo na one koji su zaređeni, već i na one koje Bog poziva u svećeništvo. Crkva, dok moli za nova svećenička zvanja, odaziva se uvijek

iznova na Kristov poziv: „Molite, dakle, Gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju“ (Mt 9, 38). Ovaj poziv nije upućen samo biskupima, prezbiterima, đakonima ili pak osobama posvećenog života, već svim vjernicima jer „dužnost promicanja svećeničkih zvanja pripada svoj kršćanskoj zajednici, a to joj valja činiti ponajprije punim kršćanskim životom. Tome najviše pridonose kako obitelji, koje prodahnute duhom vjere, ljubavi i pobožnosti djeluju kao prvo sjemenište, tako i župe u čijem bujnom životu sudjeluju i sami mladi“ (*Optatam totius*, 2). Iz ovoga se može nazrijeti kako svjedočka dimenzija Crkve i pastoral zvanja idu zajedno, odnosno tamo gdje vjernici žive punim kršćanskim životom uočava se ambijent u kojem pozvani mogu prepoznati Božji dar duhovnoga zvanja. Stoga nam Svjetski dan molitve za duhovna zvanja nije samo poticaj da taj dan molimo za duhovna zvanja, već nam je i ispit savjesti o našem kršćanskom življenju i izgrađivanju kao svećenika, vjernika laika i vjerničkih zajednica. Stoga se možemo otvoreno pitati kako naše obitelji, naše vjerničke i župne zajednice doprinose promicanju duhovnih zvanja. Sveti papa Ivana Pavao II. uči nas da „danas molitveno iščekivanje novih zvanjâ mora sve više postajati trajna navika širokih razmjera u kojoj sudjeluje čitava crkvena zajednica i svaka crkvena stvarnost“ (*Pastores dabo vobis*, 38). Stoga molimo i mi danas ne samo za nova i postojeća duhovna zvanja, već i za naše obitelji i vjerničke zajednice kako bi svojim svjedočkim življenjem mogle biti kolijevke života i novih duhovnih zvanja.

MOLITVA VJERNIKA I.

Bogu Ocu, koji nas je pozvao u život po riječi Božjoj, uputimo svoje molitve riječima:

Usliši nam molitve, svemogući Oče!

1. Bože dobri naš Oče, budi uz svoju Crkvu i sve one koji je predvode u ime tvoga Sina, da hode putem istine te budu svjedoci tvoje životne ljubavi i nebeskog milosrđa svim ljudima, molimo te.
2. Bože Oče, upravljaj i čuvaj svoj narod, da spremno prihvaća i vrši tvoju riječ te sve one koji ga predvode rade pošteno i marljivo na dobrobit svakog čovjeka, molimo te.
3. Svemogući Bože, pomози našim mladima u pronalasku posla i osnivanju obitelji koja će biti izvorište novosti života i ljubavi te ne dopusti da se izgube u bespućima ovog svijeta, molimo te.
4. Dobri Oče, potakni srca u našim mladima, da se odazovu tvome pozivu te spoznaju i postanu svjedoci tvoje ljubavi, nade i vjere, molimo te.
5. Bože naš Oče, svima onima, koji se odazvaše tvom pozivu, daj ustrajnosti na njihovu putu, snage u njihovim borbama, ljubavi u odnosima i strpljivosti u krizama i nevoljama, molimo te.
6. Bože, smiluj se našim pokojnima, sve ih privedi u vječnu slavu, da te uvijek u nebu zajedno s tvojim svetima slave, molimo te.

Svemogući vječni Bože, neka ove izrečene molitve, kao i one što ih svatko od nas nosi u svome srcu, nađu smilovanje u tvojim očima. Po Kristu.

MOLITVA VJERNIKA II.

Puni pouzdanja u Gospodina uputimo molitve Božjeg naroda za nova duhovna zvanja u našoj (nad)biskupiji, domovini i svijetu. Recimo zajedno:

Poslušaj naše prošnje, Gospodine!

1. Gospodine, pomози da tvoja Crkva, vođena ljubavlju i očinskom brigom, raste u ljubavi prema tebi i onima kojima si ih povjerio, molimo te.
2. Gospodine, za sve pastire Crkve, da vođeni Duhom Svetim budu primjeri promicanja istinskih vrednota te da svojim služenjem narodu svjedoče smisao tvoga poziva i poslanja, molimo te.
3. Gospodine, sve naše mlade učvrsti u njihovoj vjeri da u životu spoznaju koji je njihov životni poziv i koja je tvoja volja za njihov život, molimo te.
4. Gospodine, providi svojoj Crkvi i našoj domovini novih duhovnih zvanja koji će u tvoje ime požrtvovno i u ljubavi služiti braći i sestrama, molimo te.
5. Gospodine, ovu našu župnu zajednicu učvrsti u vjeri, ljubavi i nadi te da svojim molitvama i odricanjem bude izvor i podrška svima onima koji razmišljaju o duhovnom pozivu, molimo te.
6. Gospodine, u svoju slavu primi sve naše pokojne, posebno duše onih koji su svoj zemaljski život posvetili tebi, svjedočeći požrtvovno tvoj put ljubavi te ih sve nagradi vječnim uživanjem zajedništva s tobom, molimo te.

Primi, Gospodine, naše vapaje koje ti upravljamo za tvoju Crkvu i nova duhovna zvanja. Učini da po zagovoru Majke Marije nova duhovna zvanja budu svjedočanstvo tvoje ljubavi i brige za narod koji te slijedi na putu spasenja. Po Kristu.

SVJEDOČANSTVO I.

o. Krešimir Josip Bahmec

„Baš to hoću, da budeš svećenik“

Povezan s Bogom

Roden sam u Zagrebu na svetoga Valentina 1975. godine. Liječnik majci nije savjetovao da me rodi jer me začela ubrzo, nakon što je rodila sestru pa je smatrao da je to prenaporno. Moja kršna majka nije marila za taj napor ni najmanje. Na moju sreću. Imao sam lijepo djetinjstvo živeći s roditeljima, sestrom, očevim roditeljima i njegovom sestrom i prabakom s očeve strane. Bila je to temperamentna obitelj u kojoj nisam dolazio do izražaja, što mi je pomoglo da danas živim u velikoj zajednici strpljivo. Odgojen sam u vjeri iako nitko od mojih nije bio vjernik povrh nedjeljne mise, kratke dnevne molitve i znaka križa, ali dubokog poštovanja prema Crkvi, svećenicima, časnim sestrama. Kao dječak sam posjećivao časne sestre koje su ostavile jak dojam na mene.

Za razliku od života u obitelji u školi sam bio dominantan. U sportu, nasmijavanju drugih, ponekoj tuči gdje ja kao nikad nisam bio kriv, ali bih uvijek upadao u probleme. Otac bi me pitao kako to da

uvijek ja moram rješavati nečije probleme i uvijek ja budem onaj čije roditelje se poziva na razgovor u školu. Volio sam po cijele dane biti van kuće, a najviše ljetovanja u Karlobagu gdje smo imali vikendicu. Majka je znala reći da je sreća što dođem nešto jesti jer bi inače zaboravila kako izgledam.

Tek kao odrastao, kad sam počeo ozbiljnije propitkivati svoj odnos s Bogom, shvatio sam povezanost s Njim od ranog djetinjstva. Često sam razmišljao i molio. Bilo mi je to normalno. Imao sam sreću ići na vjeronauk, iako su mi glavni motivi za otići u početku bili sportski tereni u župi i dobro društvo. Vjerski odgoj mi je puno značio u brojnim kušnjama koje nisu nedostajale u mojoj mladosti.

Roditelji su moje školovanje i mladost proživjeli malo je reći napeto. Majka na svoj način brigom, suzama, zabranama i molitvama, a otac savjetima i ponekad 'skupljanjem' mene po nekim mjestima gdje sam znao biti i krvav. Sestra bi se čak tukla za mene kad smo bili djeca. Kasnije me sažaljevala kako me svi iskorištavaju, ali meni je bilo uvijek lijepo, bilo dobro, bilo loše.

Bio sam romantičan mladić i lako zaljubljujiv. Bilo je simpatija, tajnih, platonskih i pravih ljubavi. Sad s odmakom shvaćam da me od puno toga Bog sačuvao, ali i da mi žena jednostavno nije bila suđena. A zaljubljujivao sam se od vrtića. Danas gledam na žene tako da bih ih sve oženio, ali niti jednu ne bih dotaknuo niti pogledao nečasno. Tko može da shvati, neka shvati. Jednostavno ih sve jednako volim, kako njihovu djecu i muževe. Kad mi dođe obitelj ili par na razgovor prvi osjećaj mi je kako su svi slatki.

Zašto ja?

Ne sjećam se točno, ali imao sam između 16-17 godina, jednom sam se molio, ili bolje reći pričao ozbiljno s Bogom. Rekao sam mu: „Bože, kada bih znao što želiš od mene, sve bih učinio, sve, baš sve, osim da budem svećenik“. U tom trenutku kao nikad prije i poslije, prožela me neobjašnjiva sigurnost koja je pratila riječi koje sam spoznao, ne čuo nego spoznao u srcu: „Baš to hoću, da budeš svećenik“. Nisam se tada uopće pitao što je to makar nikad prije nisam ništa slično doživio niti znao što je lokucija - govor srca, već sam posve uvjeren bio da mi Bog govori i da je to istina o mojem životu i sudbini. I da se Boga ne odbija jer to nema nikakvog smisla. No, moja prva reakcija je bila - užas! I čini mi se da sam izgovorio tu riječ - užas! Nastavio sam te odgovorio Bogu: „Dobro Bože, ali zašto ja? Zar ne znaš kako duboko u srcu želim imati veliku obitelj, koliko želim imati ženu koju volim i puno djece? Kako to da baš mene želiš za svećenika, pa tada neću imati obitelj? Nisam ti ja za

to, svaka čast, poštujem svećenike, to je divno, ali nije za mene.“ Iako dok sam to govorio, bio sam svjestan da što god ja mislio, Bog zna najbolje i Boga se ne odbija, to je jednostavno ludo. Jedan život imati, a ne poslušati Boga. Ne, to nikako ne. No bio sam jako tužan, čak razočaran.

Za očekivati je da sam nakon hlađenja odlučio poslušati Boga. Nisam. Ali nisam zaboravio jer je bilo prejako. Prejako iskustvo. No ni danas nisam na čistu kako su tolike godine prošle nakon toga. Škola, tehnički fakultet, mladost, izlasci, sport, djevojke, alkohol, utakmice, zaposlenje....

Nekako danas mislim da je ključno bilo što sam u srednjoj školi između vjeronauka i košarke koji su bili isti dan, izabrao košarku. Kasnije u trećem razredu srednje škole sam išao na vjeronauk u školu, ali izgubio sam onu djetinjtu povezanost s Bogom i nevinost. Glumio sam mangupa. Izići van, popiti nekoliko piva i tražiti provod, ples, djevojke. To je svijet u kojem sam se pogubio, tražio nešto što nisam ja, gdje nije Bog. Nisam bio sretan, ali to nisam znao. Barem si nisam htio priznati. U puno toga me Bog čudesno sačuvao. Ali kao u filmu *Iskupljenje u Shawshanku*, nekad je bilo tako kako sam napisao, a nekad nije. Nisam bio svetac uvijek. Griješio sam i svakim grijehom tražio novi i sve manje bio sretan, gubio djetinjstvo srca. Dječak je bio zarobljen nekim svojim mračnim htjenjima ega, potvrde vrijednosti, priznanja od čovjeka, a ne Boga.

Bog kao Bog. Sve je znao. Svačije srca pa tako i moje. Bio je strpljiv kako samo Bog može biti. Prolazile su godine. Ure-

dio sam stan, vikendicu, imao auto, odličan posao. Veze koje nisu imale veze s Bogom. Nije me Bog prelomio kao Pavla. Poštovao je moju slobodu ili ludost, karakter, temperament. Bog je u mom životu slagao mozaik od razbijenih snova. Mozaik koji će od krivih puteva i odluka na kraju pokazati njegovu sliku, njegovu volju za moj život.

Božja pobjeda

Počelo je čišćenje. Čišćenje koje tek s odmakom, kao što su apostoli nakon uskrsnuća i Duhova shvatili što im je Isus govorio i što su značila njegova djela. Gubio sam jednog po jednog prijatelja, staro društvo, navike. Ostao je samo sport i pas s kojim sam trčao. Najednom sam ja koji sam imao tisuću prijatelja ostao posve sam. Znao sam gledati ljubavne filmove sanjajući o voljenoj ženi s kojom ću biti sretan. Rekao sam Bogu, sjetivši se njegove želje onomad, da jedino što želim je voljeti ženu svoga života i gledati kako se naša brojna djeca naganjaju po kući. Samo sam htio živjeti i umrijeti okružen svojom ženom, djecom i unucima. Samo to, rekoh, Bože želim, ali, sjetih se Isusa, „ne kako ja već kako Ti želiš“. Lomio sam se u brojnim suzama želeći svoje i htijući Boga nagovoriti da promijeni volju. Borio sam se iako sam znao da ništa nema smisla doli njegovu volju živjeti ma kakva bila. Malo po malo i prošle su dvadesete.

Na korak do tridesete, jedne jeseni nisam više mogao živjeti na isti način. Isti grijesi, iste ispovijedi, molitve, isti proble-

*Bog kao Bog. Sve je znao.
Svačije srca pa tako i
moje. Bio je strpljiv kako
samo Bog može biti.*

mi i ništa da se mijenja. Odlučio sam tada ili ću posve prestat ići u crkvu kao najveći licemjer živeti polovično kvazi kršćanstvo, ili ću krenuti potpuno u život Crkve. Tada sam u svojoj župi primijetio kod groba bl. Ivana Merza neke brošure u kojima je opisivao svoje borbe mladenaštva. Prepoznao sam se, kao da je meni osobno govorio. Bio je jako ozbiljan i posvećen Bogu. Malo po malo počeo sam slijediti njegove pobožnosti, donositi odluke koje je on za sebe napisao. Nekad bih pretjerao s fizičkim oblicima askeze, ali nije mi žao, bio je to moj put u tom vremenu. To mi je tada trebalo. Pomogao mi je moj zaštitnik jako puno.

Tako sam počeo odlaziti svaki dan na njegov grob. Pa svaki dan na misu. Počeo sam osjećati privlačnost posvećenom životu. Ni sam ne znam kako je to brzo išlo, ali našao sam se u Božjoj zamci. Toliko su me sveci oduševili za Boga da najednom nisam vidio ni u čemu smisao nego u potpunom predanju Bogu. Mislio sam da je jedino važno biti monah ili svećenik, ali sam shvatio da Bogu nije vrjedniji svećenik od laika, monah od majke ili oca, samca. Došao sam do stanja da sam rekao: „Bože pobijedio si. Svejedno mi je. Ti reci“. Sjetio sam se da je već rekao. I čekao. Da sazrijem. Da vidim, gdje god da idem da bježim od njega i da mi je samo u njemu mir.

Krenuo sam preko sjeverne Francuske tražiti monaški poziv. Htio sam biti brat redovnik. Smatrao sam da nisam dostojan za svećenika i da je najbolje da živim život poniznog brata u zatvorenom samostanu, da radim i molim za svijet. Ali, Bog je rekao da želi da budem „baš svećenik“.

Kad sam bio na iskustvu u jednom samostanu u Francuskoj, kad se sve posložilo gotovo savršeno, doživio sam lokuciju - govor srca po drugi put u životu, u 36. godini, 20 godina nakon prvog iskustva u kojem sam spoznao da Bog želi da budem svećenik. Puno sam toga u međuvremenu prošao i prošlo je brzo. Tada sam u molitvi spoznao da ne mogu biti u tom samostanu, nekako nisam mogao izdržati. Ali rekao sam si: „Ok, ne razumijem, ne mogu tu biti, nije to-to, ali ostati ću još dva tjedna kao na duhovnoj obnovi i moliti“. Tada sam čuo konkretne i jasne riječi, ne uhom nego dušom: „Nećeš moći ostati, neću ti dati, ovo nije tvoj red“. Bio sam zapanjen i začuđen. Opet jasno, jako bistro, čisto.

Sljedeći dan trapisti su pjevali najljepše pjesme, a ja sam u jednom trenutku mislio da ću iskočiti kroz staklo van u dvorište jer smo bili u prizemlju. Nisam mogao više tamo biti ni trena. Rekao sam Bogu: „Ok, pobijedio si, idem, samo dopusti da završi pjevanje da sad ne izlijećem kao razmaženo dijete“. Tako je i bilo. Nakon pjevanja izašao sam i rekao poglavaru da odlazim. Bilo mu je žao, ali pustio me. Vratio sam se u Zagreb posve sretan, čudesno miran, znao sam da jesam napravio dobru stvar. Osjećao sam da će me Bog dovesti do nekog reda i shvatio da je njegova volja da budem svećenik i da napo-

kon prestanem tražiti svoje. Odlučio sam si uzeti pola godine bez ikakvih pomisli na neki novi red, da se odmorim od svega i u miru promislim i molim za rasvjetljenje. Također sam rekao Bogu da ću ako on poželi odmah nekamo ići, makar mi se ta ideja nije činila razborita i pametna. Bio sam uvjeren da će se opet Bog prilagoditi meni i mojim shvaćanjima.

No Bog kao Bog, ima svoje puteve. Nakon samo mjesec dana, a ne mojih planiranih 6 mjeseci za razmišljanje od povratka iz Francuske, bio je posve jasan. Želio je da budem karmelićanin! Kako? Teško je objasniti. Jednostavno, kad bi netko rekao ‘Karmel’ meni bi srce zatitralo kao kad sam bio dječak, a netko bi spomenuo ime moje simpatije. I još malo slađe. Znao sam da mi je u Karmelu mjesto.

Ali, kako ide u reklamama za tv prodaju, „to nije sve“. Na tom putu sreo sam jednu djevojku u koju sam se zaljubio. Koliko god sam htio u samostan i vjerovao u Božju volju, sreo sam djevojku koje je bila oličenje svega što sam u ženi tražio. Ne, nije bila savršena, čak ni u crkvu nije išla. Pušila je i nekad pila. I psovala. Ali imala je ono ‘nešto’. I najvažnije, prema djeci je bila toliko nježna i brižna da sam si rekao: „Takvu bi želio za ženu, da bude majka moje djece“.

Bio sam toliko zbunjen da sam ponovo pitao Boga: „Dobro, zar si me dovde doveo da me sad raspoloviš između redovništva i ove predivne žene? Koji je smisao toga Bože, zašto me mučiš“? Nisam dobio odgovor. Samo sam se kasnije sjetio kako je Petar tri puta zatajio Isusa pa ga je Isus poslije tri puta pitao: „Ljubiš li me, voliš li

me“. Vjerujem da je Bog htio da mu poka-
žem potpunu odluku, potpuno predanje
i da mi je dao dvije ljubavi, da izaberem.
Osjetio sam što god odaberem, da će biti
sa mnom. Nazvao sam prijateljicu koja je
bila u samostanu i jaka u molitvi i pitao
je: „Ivana, što da radim? Želim u samo-
stan i jednako tako sam zaljubljen u tu
djevojku, ona je bolja od svih do sada, ona
je prava.“ Ivana mi je odgovorila: „Vidi što
je jače i odluči.“

Razmislio sam moleći. Sjetio sam se
ponovo i nikako nisam zaboravio ono sa
16, 17 godina: „Baš hoću da budeš sveće-
nik“. I vidio, jasno vidio, da ne znam ka-
kva bila djevojka, najbolja na svijetu, sa-
vršena, ne može nadomjestiti Božju želju
koju mi je usadio u srce, da budem njegov
svećenik. Ja, najnedostojniji od svih, Nje-
gov svećenik. Odlučio sam. Koliko ko-
šta da košta, idem do kraja. Pa što bude.
Znao sam da će On biti sa mnom, i da ne
brinem, da se ne bojim. Otišao sam u Re-
mete kod karmelićana na iskustvo i osje-
tio da je to - to. Tih dana sreo sam i Igora
koji je sa mnom prošao francusku rutu
sa trapistima. Rekao mi je nakon što sam
mu ispričao kako se osjećam: „Ako sad ne

*Često sam razmišljao i molio.
Bilo mi je to normalno. Imao
sam sreću ići na vjeronauk, iako
su mi glavni motivi za otići u
početku bili sportski tereni u
župi i dobro društvo.*

odeš nikada nećeš“. I još mi je zazvonila
rečenica sv. Terezije Avilske: „Odlučna
odlučnost.“ Nisam imao druge nego kre-
nuti. Krenuo sam. Nije bilo lako. Stoviše,
bilo je teže nego sam mislio da može biti,
ali nikada nisam požalio jer sam osjećao
Isusa uza se. I Mariju.

Primljen sam u Karmel. Provincijal je
doduše želio da uzmem na poslu neplaće-
nih godinu dana da se mogu vratiti ako bi
odustao i vratio se. Odgovorio sam pro-
vincijalu da mi ne treba neplaćeno, nego
želim sve ostaviti bez straha za budućnost
jer vjerujem Bogu, a ako se vratim nije mi
problem sve početi iz početka, jer vjeru-
jem da me je Bog pozvao. On zna što i
kako će sa mnom. Tako je i bilo. Nije bilo
lako, ali je bilo vrlo milosno. Nikada ni-
sam ozbiljno pomislio odustati jer sam se
kod kriza uvijek sjetio kroz što sve me je
Bog vodio i znao sam da će me voditi do
kraja. Na majku sam prepisao svu imovi-
nu, u korist sestre se odrekao svih prava
nasljedstva usmeno, a pismeno ću tek
nakon smrti roditelja. Taj moment ostav-
ljanja odlična posla, ušteđevine, dionica
i nasljedstva je bio najlakši dio. Moja sva
imovina je postala Bog i njegova slava. To
je najveće bogatstvo.

Položio sam prve pa doživotne zavjete.
Zaređen za đakona i svećenika. Plakao i
smijao se kao nikad. I sve je bilo dobro, s
mojim Bogom, s našim Isusom i Marijom.
Taman kako je trebalo biti. Nisam požalio
ni dana. Ni dana milosti ni dana križa. Jer
to je moj put. Moj put s Bogom. I sretan
sam. Sretan što mogu služiti Bogu. Tra-
žeći sebe izgubio sam Boga. Tražeći Boga
našao sam sebe. I svoj put. Božji put.

SVJEDOČANSTVO II.

m. s. Sonja (Jesenko)

„Zbog Isusa i njegova evandjelja“

Nedavno sam bila u Mariboru i moja me nećakinja Ana sa 15 godina pitala kako to da sam postala redovnica. Nakon krizme, kao mnogi drugi, ne ide više u crkvu, rijetko i njezini roditelji, pa me to njezino pitanje iznenadilo. Ispričala sam joj onu priču o Taizéu, o traženju smisla života, da je to slično kao kad pronađeš dečka kojeg voliš i vjenčaš se. I ja sam prepoznala da me Bog neizmjerljivo ljubi, da je darovao svoj život za mene i htjela sam mu uzvratiti tu ljubav.

Dolazim iz Slovenije, iz Maribora, i već 34 godine pripadam međunarodnoj redovničkoj zajednici Isusovih malih sestara, koja inače u Sloveniji ne postoji. Do 24. godine nisam ni pomislila da bih bila redovnica. Iako dolazim iz vjerničke obitelji, moja je vjera u tadašnjem komunističkom Mariboru polako izbljedjela. Moji prijatelji u gimnaziji i na studiju bili su gotovo svi nevjernici, ili bolje, nisu išli u Crkvu. Ipak, sjećam se da je u svima nama bila duboka čežnja i traženje istinskih životnih vrednota. Sa svojom najboljom školskom prijateljicom, koja nije bila ni krštena, te sam vred-

note tražila u knjigama, u umjetnosti, u prirodi, u glazbi... Sjećam se da smo znale ići u diskoteku, no najčešće sam ostala sjediti u kutu i sve mi je izgledalo tako prazno...

Duboko me je dirnulo kada sam nekoliko godina kasnije pročitala kod blaženog brata Karla (Charlesa de Foucaulda) ovu rečenicu: „Dao si mi da okusim bolnu prazninu, tugu kao nikada do tada... činila je da šutim satrven za vrijeme onog što zovemo zabavama... Moj Bože, to bijaše Tvoj dar... Kako sam bio daleko da to slutim!... Kako si dobar!“ Da, i za mene je ona praznina koju sam osjetila bila Božja milost.

Moji prijatelji u gimnaziji i na studiju bili su gotovo svi nevjernici, ili bolje, nisu išli u crkvu. Ipak, sjećam se da je u svima nama bila duboka čežnja i traženje istinskih životnih vrednota.

Konačno me je moj mladenački nemir doveo u Taizé. Tu me je Bog duboko dirnuo u slušanju taizeovskih napjeva u molitvama te u susretu s bratom Rogerom. Bog je za mene postao osoba i u njemu sam konačno našla odgovore na sva svoja pitanja i na sva svoja traženja. I tu sam se kasnije pronašla u rečenici brata Karla: „Čim sam upoznao da Bog postoji, nisam mogao drugačije nego živjeti za njega.“ I za sebe, za svoje zvanje, rekla bih nekako tako. Mogu reći da je naš Bog uistinu milosrdni Otac!

Taizé je i mjesto gdje sam se srela s duhovnošću brata Karla i gdje sam prvi put čula za Isusove male sestre. Otišla sam k

njima u posjet u Zagreb. Već u prvom susretu sa sestrama u maloj, skromnoj kućici i uz njihovo toplo gostoprimstvo, nešto se u mom srcu pomaklo. I kada je jedna sestra rekla da su kontemplativne u svijetu, za mene je bilo jasno da sam našla što sam tražila.

Ostala sam još raditi u Mariboru i sa 28 godina odlučila sam ući u zajednicu malih sestara. Za okolinu iz koje dolazim bilo je to dosta iznenađujuće i nerazumljivo, pa tako i za moje roditelje, pogotovo za tatu. Bratu i sestri bilo je isto teško. Sestra mi je rekla da će ona biti zadovoljna ako ja budem sretna. Ako ne, neka se uvijek vratim. Sada mi zna često reći da vidi

da sam dobro izabrala. I moje roditelje moj je odlazak pokrenuo da su produbili svoju vjeru. Zavojljeli su moje sestre i rado su me posjećivali dok su bili živi.

U Bratstvo Isusovih malih sestara, tako zovemo našu zajednicu, ušla sam u Beogradu i ubrzo otišla u Prištinu na Kosovo. Osjetila sam veliku radost budući da sada živim u domu u kojem u jednoj sobi – kapeli prebiva Isus! Ujedno kao da sam tek tada shvatila da sam napustila dom, dragu Sloveniju, svoj jezik... sve što je za mene bilo najdragocjenije. Ujedno, uvijek iznova kušam kako je istinita Isusova riječ da nam vrati stotruko ako nešto napustimo zbog njega. Ili kako je rekao brat Karlo: „Kada smo posve obuhvaćeni idejom o apsolutnom, sve drugo postaje relativno.“ On je to doživio u svom životu.

Željela bih nešto više reći o bratu Karlu i o našem poslanju jer iako smo u Hrvatskoj već od 1975. godine, ljudi nam znaju reći da nas ne poznaju. Brat Karlo

Moj mladenački nemir doveo me u Taizé. Tu me je Bog duboko dirnuo u slušanju taizeovskih napjeva u molitvama te u susretu s bratom Rogerom. Bog je za mene postao osoba i u njemu sam konačno našla odgovore na sva svoja pitanja i na sva svoja traženja.

rođen je 1858. godine u Francuskoj i kao dijete izgubio je roditelje, a zatim i vjeru u Boga. Sreću i utjehu tražio je u knjigama, a potom u lagodnom životu i užiticima. Kao vojnik bio je poslan u Alžir gdje se susreo sa islamom. Jednostavna i čvrsta vjera siromašnih nomada koji su živjeli u Božjoj prisutnosti i obraćali se Bogu u molitvi duboko je potresla brata Karla. I sam je počeo u sebi ponavljati i moliti: „Bože moj, ako postojiš, daj da Te upoznam!“ Sa 28 godina obratio se jednom svećeniku da ga pouči o kršćanskoj vjeri, no on mu je umjesto teorije kratko rekao: „Pokleknite i ispovjedite se!“ Brat Karlo ga je poslušao i doživio neopisiv susret s Božjim milosrđem koji je potpuno promijenio njegov

*Duhovni utemeljitelj Isusovih
malih sestara mali je brat
Karlo (Charles de Foucauld).*

život. Želio je nasljedovati Isusov skroviti život u Nazaretu te je posljednjih 15 godina svoga života proveo u Sahari jer je u tamošnjim nomadima vidio svoju „najnapušteniju braću“. Tamo je i umro ubijen usred vihora I. svjetskoga rata, 1. prosinca 1916., dakle prije točno 100 godina.

On je naš duhovni utemeljitelj iako je umro sam. Njegov je život naizgled bio potpuni neuspjeh, ali 1933. godine otac Voillaume osniva Isusovu malu braću, a 1939. godine mala sestra Magdalena Isusove male sestre. Danas postoji i više drugih redova i različitih obitelji koji se inspiriraju duhovnošću brata Karla.

Njegova intuicija i novost u Crkvi je otkriće Nazareta. Isus je 30 godina živio običan, skroman život malih ljudi, a ipak je bio Bog. Tako i mi, Isusove male sestre i mala braća, živimo kontemplativni život usred svijeta i svojim prijateljstvom želimo reći ljudima da ih Bog ljubi. Za m. s. Magdalenu biti kontemplativan nije ništa elitno, pridržano isključivo životu iza samostanskih zidova. Govorila nam je: „Budi čovjek i kršćanka u svoj moći i ljepoti te riječi prije nego što si redovnica.“

Nazaret za nas nije u tome da bismo imale neki odgojni i socijalni program, nego u tome da živimo s ljudima. Biti više s ljudima nego za njih. No sigurno su za

takav život potrebni trenutci u tijesnoj Isusovoj blizini i u tišini svakodnevnog euharistijskog klanjanja. Sve što živimo na poslu, ili u susretu s ljudima, predajemo Bogu u molitvi.

Međunarodna smo zajednica i ima nas oko 1250 na svim kontinentima. U početku m. s. Magdalena mislila je ustanoviti bratstvo koje bi bilo isključivo posvećeno nomadima u Alžiru. Kasnije je željela prenijeti poruku ljubavi i poštivanja do svakog čovjeka na sve kontinente, svim narodima, „pa neka budu kršćani, muslimani, budisti, marksisti ili ateisti“.

Jedinstvo u ljubavi tako je kamen temeljac poslanja bratstva. Želimo ga ponajprije živjeti među nama, u našim malim zajednicama od tri do pet sestara. Dvije takve zajednice su u Zagrebu: jedna u Dubravi i odnedavno u Novom Zagrebu, u Trvnom. Mala braća već su godinama u Trnju. Našoj regiji pripada i zajednica u Beogradu, u Ruskom Krsturu u Vojvodini i u Budimpešti.

Rado se sjećam onih godina nakon prvih zavjeta u Zagrebu. Skriven, jednostavan Nazaret u našoj maloj ulici i kućici u Zagrebu, među susjedima! Nekoliko godina radila sam kao radnica u tvornici perilica i štednjaka (Končar na Žitnjaku). Sjećam se kada mi je jedan pater iz kartuzije Pleterje rekao da je taj posao za mene najbolja formacija! Tada to nisam posve razumjela, ali s godinama razumijevam sve više! Ustajanje rano ujutro, put na posao u prepunom autobusu, naporan fizički rad, jednostavni razgovori s radnicama koje su većinom bile daleko od Crkve... Vjerujem da me sve to odgajalo

i pomoglo da moja vjera ne ostane negdje „u zraku“, nego na zemlji. Neću zaboraviti onu unutarnju radost koju sam osjetila kada sam se kasno navečer vraćala s posla kući tramvajem sva umorna, a nasuprot meni sjedili su lijepo obučeni ljudi koji su se vraćali sa svečanih predstava dvorane Lisinski. Rekla sam si da je po ljudski gledano uistinu ludo i posve neefikasno što živim, ali znala sam: to je zbog Isusa i njegova evanđelja, kako piše na početku naših konstitucija.

Novicijat i pripremu za vječne zavjete imala sam sa sestrama iz drugih zemalja u Rimu. Potom sam dosta godina zbog

različitih služba bila na putu po našim zajednicama u svijetu. Susreti s našim sestrama i s ljudima različitih kultura i naroda proširili su moje srce i pogled na život.

U dragom sjećanju mi među ostalim ostaje mala nomatkinja Binti. Bila sam kod naših malih sestara u Nigeru, koje su živjele pod šatorom među šakom zaboravljenih nomada. To malo selo činilo mi se kao na kraju svijeta i da ti ljudi baš nikog ne zanimaju. Male sestre preživljavale su od stada ovaca i koza te ručnog rada. Kada smo navečer dugo razgovarale i molile, mala Binti bila je jednostavno s

nama, sva sretna, iako nije razumjela naš francuski (to je naš zajednički jezik). No posljednji dan, prije odlaska, sva dirnuta rekla mi je na francuskom: „Mala sestro, volim te!“ Tako me je Bog svojom ljubavlju dodirnuo po toj maloj nomatkinji.

Sada sam već nekoliko godina ponovno u Hrvatskoj, gdje sam i najviše živjela i gdje se osjećam doma. Od prije nekoliko mjeseci živim s druge dvije sestre u Travnom. Među tim velikim zgradama želimo biti jednostavna prisutnost molitve i prijateljstva usred mnoštva ljudi. Zahvaljujući našem župniku i župljanima te našim susjedima, brzo smo se osjetile ovdje domaće i prihvaćene.

Sada imam već 62 godine, ali put za Isusom i s njime otkriva mi uvijek nove dubine, visine i širine. I ne bih rekla da srce s godinama manje gori za njega nego kad sam bila mlada! To isto ne znači da na tom putu nije bilo poteškoća i kušnja, one su dio svakog života. No susret s Bogom u Taizéu prati me kroz cijeli život i rado se vraćam na taj milosni trenutak.

Sa zahvalnošću odjekuju i u meni riječi apostola Pavla: „Ali što mi god bijaše dobitak, to poradi Krista smatram gubitkom. Štoviše, čak sve gubitkom smatram zbog onoga najizvrsnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mojega...“ (Fil 3, 7-8).

A photograph of two women in blue habits standing in a garden. The woman on the left is older, wearing glasses and a blue habit with a cross necklace. The woman on the right is younger, also in a blue habit with a cross necklace. They are both smiling. The garden is lush with green plants and pink flowers. A yellow text box is overlaid on the right side of the image.

Rekla sam si da je po ljudski gledano uistinu ludo i posve neefikasno što živim, ali znala sam: to je zbog Isusa i njegova evanđelja, kako piše na početku naših konstitucija.

Izdavač:

Hrvatska redovnička konferencija i
Vijeće HBK za sjemeništa i duhovna
zvanja.

Odgovaraju:

fr. Slavko Slišković, OP
s. Gordana Igrec, FDC

Uredili:

s. Krista Mijatović, SCSC
o. Antonio Čirko, OCD

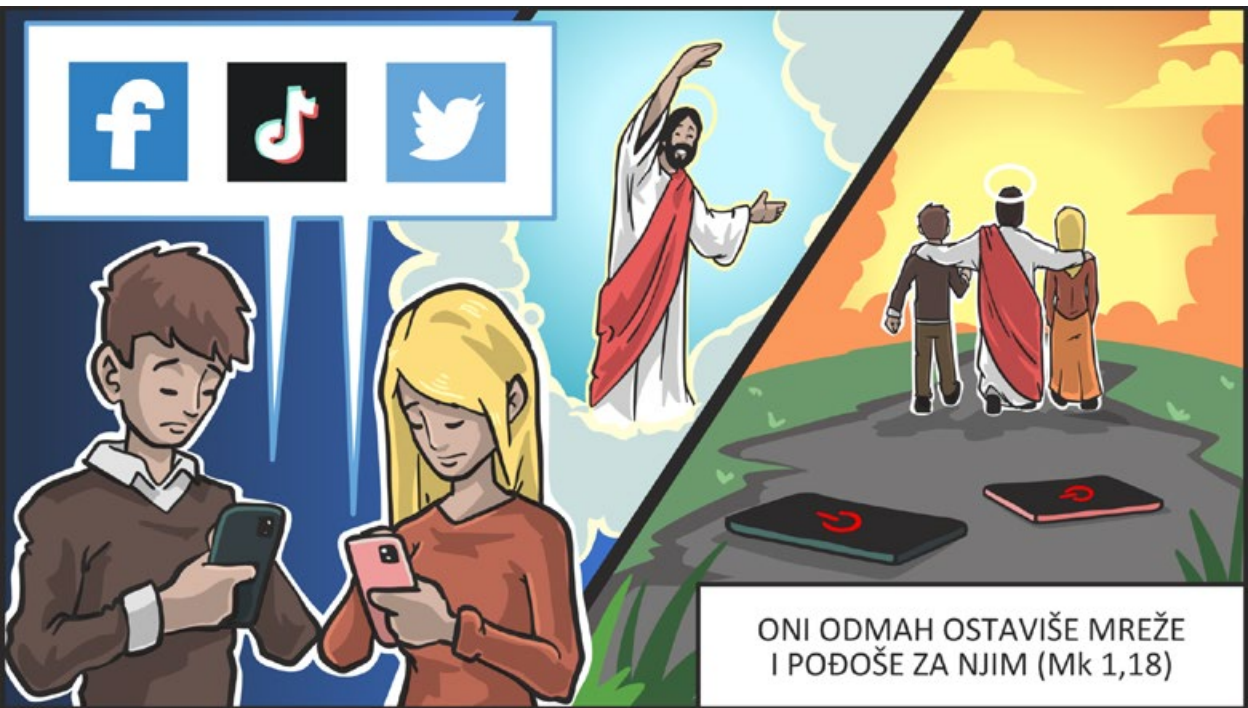
Lektura:

Marina Maričić

Grafičko oblikovanje:

Tvrtko Molnar

Zagreb, travanj 2022.

ONI ODMAH OSTAVIŠE MREŽE
I POĐOŠE ZA NJIM (Mk 1,18)

„Sinodalnost, zajednički put, poziv je temeljan za Crkvu. Samo na tom horizontu moguće je razlučiti i cijeniti različita zvanja, karizme i službe.“

(Poruka pape Franje za 59. Svjetski dan molitve za zvanja)